

ЖЕЛЪЗНИЯТЪ ХРАМЪ

На дейцитѣ за родна черква.

Тамъ гдѣ вълнитѣ тихи на Златний рогъ чаровни
Шептятъ за битки славни на миналитѣ дни,
Гдѣ въ вечерна позлата стърчатъ стени вѣковни
И спомнятъ за нетрайни човѣшки сждбини,

Гдѣ вихрено летѣлъ е съ войски на брань Крумъ страшни
И съ щитове победни разстилалъ грозенъ станъ;
Гдѣ на триера царска самъ Симеонъ безстрашни
Въ Бизансъ бѣ срещнатъ съ дари отъ гордия Романъ,

Тамъ днесъ се храмъ възправя, триумфъ на ново време,
На дивна епопея победенъ знакъ свещенъ,
Отгдѣ духовно слънце блѣсна надъ мойто племе
И съ вѣра чиста сгрѣя духа му възроденъ.

Возправя ликъ стоманенъ светий храмъ на дѣди ни,
Осталъ вечъ чуждъ въ край чужди съ купола горделивъ,
Не спира чужденецътъ взоръ — мине и отмине
Катъ пжтникъ въвъ пустиня предъ сфинкса мълчаливъ.

Но тазъ светиня чудна на брата родни шъпне
За вѣчни идеали, съ кои духътъ живѣй,
Въ ней съ пламенна народна любовъ сърдце му тръпне,
И моли той Всевишний съ надежди да облѣй.

Въвъ часове съборни на праздници господни
Въ престолний градъ се стичва тамъ вѣрниятъ народъ,
Тогазъ въвъ храма екватъ свещени химни родни,
Молитви Богу жежки огласятъ хладний сводъ.